

брата часть отъ лова. Прѣзъ зимата изкопали една яма, нанесли въ нея много листа, клоне, трѣва и турили дѣтето на меко. Прѣзъ студено-то врѣме, тѣ заставали наредъ съ него и съ вълченитѣ си кожи го прѣдпазвали отъ силния студъ. По-послѣ, като станало дѣтето по-голѣмо, вълцитѣ го приучили да лази по рѣцѣтѣ и нозѣтѣ си. Полека-лека то се научило да търчи и да скача съ ловкостъта на вълцитѣ.

Слѣдъ нѣколко години ловци сполучили да уловятъ дѣтето. Тѣ трѣбвало отначало да го вържатъ въ едно дърво, за да не избѣга въ гората. Малко по малко, то пакъ се опитомило и разказвало за живота си при вълцитѣ.



ПЖТУВАНЕ ДО ЦАРИГРАДЪ.

I. гр. *Одринъ.*

Прѣзъ Великденската ваканция, заедно съ нѣколко ученици и учители, рѣшихме да отидемъ до *Цариградъ*. Имахъ силно желание да видя столицата на Турция, този исторически градъ, прѣдъ стѣнитѣ на когото сж биле юначнитѣ ни царе — Крумъ и Симеонъ . . .

Въ петъ часа бѣхме вече наредени на гара *Скобелево*, два часа далечъ отъ г. Чирпанъ. Чакахме софийския тренъ, който ще ни носи за Турция. Съ пѣсни посрѣщнахме бързия влакъ.

Тренътъ изпищѣ и ни понесе изъ полета, долини . . Той ту се приближаваше, ту се отдачаваше отъ р. Марица.... Тя бѣ неговъ другаръ дори до Одринъ... Хареса ни се много мал-